

zul je nooit komen. De ultieme afwezigheid, vrouwenvlees. Dichtbij en veraf. Al zet je er je tanden in. Het trekt aan me. Ik voel het trekken. Maar het trekt niet. Ik duw. Het doet niets, het deint een beetje. Neuken en op de schouder slaan, dat zijn de aanrakingen waartussen zich het lichamenlijk vermogen van de man beweegt.

Ben ik er met mijn gedachten wel bij geweest, die miljarden gedachten die ik heb gehad? Die miljarden blikken die ik wierp? Al die keren dat ik een lepel in mijn handen heb genomen, hem naar mijn mond bracht? Een hand op een dij legde? Die honderdduizenden koppen koffie, heb ik die echt geproefd? Op een foto wil het soms gebeuren dat er iets komt bovendien. Nee, echt, nu even serieus. Het besef dat het toch anders in elkaar steekt dan je al jaren dacht. Alsof de wereld waarnaar je dacht te kijken, maar één van de vele brillen is die je had kunnen dragen. Mijn schat uit het bos. De schat die alles doorzichtig gaat maken. Zien wat is. Niet kiezen, alleen zien. Gewichtigdoeners? Om je een krik te lachen. Haatdragenden? Sneu!

Wordt er wel goed genoeg opgelet, wordt er niet te veel gesuft? Zijn die ogen open als de buitendeur achter ons dichtvalt, als op de stoep de eerste schreden van de dag worden gezet? De rijen geparkeerde auto's, lantaarnpalen, te vertrouwd om gezien te worden. Je moet ze scheef zetten voor ze opvallen. Er moet iets mis gaan. Alleen als ze op me afdenderen, zie ik de auto's. Of er moet een drang zijn. Alleen als ik mijn fiets vast wil zetten, zie ik de lantaarnpaal. Alleen als ik erin stap zie ik de hondendrol. In alle toonaarden en van alle kanten klinkt de roep om verandering. De wereld is niet goed genoeg. Het moet allemaal beter. Maar stel dat we die wereld niet eens hebben gezien, dat we hier massaal lopen te suffen?

Zondagmorgen gaat om 7.15 uur de telefoon. Voor ik de spreekknop indruk, een metalen meetlat van mijn bureau gepakt en naar de keukentafel gelopen met het plastic zeiltje. 'Hallo', zeg ik in de hoorn zoals gewoonlijk. Niets. Twee keer een ongelooflijke dreun met de meetlat op de tafel gegeven met de hoorn er vlak naast. Toen verbrak ik de verbinding. Hele dag radiostilte gehad, maar 's avonds om 10.00 uur begon het feest weer. De gek zal nu zijn/haar oren wel uit de buurt van de telefoon houden, de meetlattruc werkt maar één keer. Ik houd de lijn open, net zoals vorige week. Deze keer de mute-knop ingedrukt, zodat er niets te horen valt van wat zich hier in huis afspeelt. Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb. De volgende morgen om 9.00 uur bleek de lijn nog steeds te ruisen. 's Avonds en in het weekend is lokaal bellen iets van 5 cent per minuut. Het heeft hem/haar bij elkaar 24,50 gekost. Er is iets waar het geruis me aan doet denken, het gaat steeds langzamer lijkt wel. Of de bladeren langzamer ruizen. Als het al bladeren zijn. Een wolkbreuk misschien. Misschien een wolkbreuk. Ja. Zou kunnen.

Onderweg zijn, flink doorstappen, ernstige blik, een dossier onder de arm, alsof je bij het haastige wereldje van functionarissen hoort dat tijdens kantooruren de binnenstad bevolkt. Ik ben niets, ik stel niets voor. Kan even duren voor dat zit. Ik had er net zo goed niet kunnen zijn. Geen man overboord was ik er niet geweest. Je moet een jasje uit hebben gedaan voor je dat echt wilt geloven. Wat is een omslag? Dat je opeens een ander wordt, je wordt zoals je zou willen zijn. Al die jaren dat brave ventje met je meegedragen, hoe groot je je scheur ook openzet. Omslaan is er nooit bij. Ja, bládzijden. Je denkt dat er iets veranderd is, er gaan even een paar deuren open, en ze gaan dicht. Daar sta je

weer, buiten, als de oude. De macht der gewoonte duwt je onophoudelijk terug in het keurslijf dat je wilt afschudden. Van ervaringen leer je niet, elke gebeurtenis is uniek, herhaling is er niet bij. Met stomheid geslagen zijn, alsof iemand op je af is gestapt en een pistool tegen je kop heeft gezet. Net zolang zitten bibberen tot je uitgebibberd kunt zeggen: schiet maar, haal die trekker maar over, ik stel niets voor, ik ben niets. Ik heb niets te zeggen over wat er gaat gebeuren met mijn leven. Ik ben machteloos, ik beteken niets, ik ben hulpeloos. Dat betekent dat je vrij bent, je kan gaan en staan waar je wilt, het pistool op je kop is je bevrijding. Dat wil zeggen: leef je leven, wees niet bang, wees niet naijverig, je hebt niets te willen, reken nergens op, elk moment kan de trekker worden overgehaald, we zeggen alleen niet wanneer. Vol gas, vol gas vooruit. Net als bij de anderen, klopt er een hart daarbinnen. Ook jij krijgt honger. Jij hebt ogen net als de rest. Zo wereldvreemd kan het niet zijn wat jij ziet. Al trek je je nergens iets van aan (jij stelt niets voor), dan nog is dat geen garantie dat het wat wordt. Echt makkelijk zal het nooit worden om te zien wat je niet zag. Er moet voor gewerkt worden. Niet met ideeën in je hoofd, maar met wat er voor je neus gebeurt. Niet zeuren, je geen zorgen maken, druk op die knop, ga je niets af zitten vragen. Die oude man, wie zit op een oude man te wachten? Tegen de tijd dat je de foto's terugziet, mag je je jezelf vragen stellen tot je een ons weegt, scheld je je eigen huid vol. Maar niet tijdens het fotograferen. Neem die foto, neem hem. Je hebt alle tijd om hem af te drukken, of niet, maar als je hem nu niet neemt: heb je niets. *Shit, Oh my God, Poep, Kut.*

Vandaag heb ik meerdere keren, zomaar uit het niets, moeten denken aan het stoplicht op het kruispunt tegenover de Taco Bell waar vroeger de Chrysler zat. Dat licht waarvoor je staat te wachten als je vanuit 43ste straat de 124ste in noordelijke richting in wilt of de zuidelijke kant op naar Queens.

Ik kies niet. Ik ben overal tegen. Tot ik gekozen heb. Dan ben ik voor. Daarom kies ik niet. Kiezen jullie maar. Jullie hakken vaker met dat bijltje. Twintig soorten koffie in de schappen. Veertig kanalen op de televisie, veertig kanalen en allemaal hetzelfde laken een pak. Kiezen jullie maar. Ik kies niet. Ik zoek. Dat ene moment waarop alles helder wordt en betekenis krijgt. Het beste is niet te kijken. Soms lukt dat, of altijd eigenlijk meestal. De camera het werk laten doen, op het ritme van de knop. Betekenis is alomtegenwoordig. Het laat zich moeilijk vangen, het glipt weg zodra het zich bekeken voelt. Altijd de extremen opzoeken. In het midden valt niets te beleven.

Geruis van bladeren. Ook geen wolkbreuk. Er zit een ritme in, een resonantie. Wacht even, het razendsnel ritmisch omzetten van schakelaars. Ook mogelijk. Of een hangar vol auto's met startproblemen. Te weinig ritme.

Stel dat er nou geen gek achter zit, maar iets technisch, een mankelement ergens in mijn toestel of in de lijn. Via mijn nummer wordt naar het buitenland gebeld, je hoort dat wel meer. Of de draadloze telefoon pikt signalen op die niet voor hem bedoeld zijn. Iedereen zegt: je moet het in de richting van een afgewezen vrouw zoeken.

Een brief van het telefoonbedrijf. Ze kunnen niets ondernemen, blijkbaar wordt er steeds van verschillende nummers gebeld. Dat vermoeden had ik zelf ook al. Die week vier telefoontjes, achter elkaar. Dan een tijd niets tot er een envelop zonder afzender in de bus ligt. Het handschrift is bibberig. Er zit een ansichtkaart in, twee waterlelies in de natuur. Met witte viltstift erop geschreven "Ik kies niet".